

Ideiglenes változat

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2020. április 30.(*)

„Előzetes döntéshozatal – EUMSZ 63. cikk – A tőke szabad mozgása – Pénzügyi tranzakciós adó – Olyan származtatott pénzügyi eszközökre vonatkozó műveletek, amelyeknek az alapját az adózás helye szerinti tagállamban illetéssel rendelkező társaság által kibocsátott értékpapír képezi – Az ügylet megkötésének helyétől függetlenül fizetendő adó – Adminisztratív és nyilatkozattételi kötelezettségek”

A C-565/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Commissione tributaria regionale di Lombardia (Lombardia tartomány adóügyi bírósága, Olaszország) a Bírósághoz 2018. szeptember 6-án érkezett, 2018. július 2-ii határozatával terjesztett elő

a **Société Générale SA**

és

az **Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, P. G. Xuereb és T. von Danwitz (előadó) bírák,

előtanácsnok: G. Hogan,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Société Générale SA képviseletében D. Conti és C. Romano avvocati, valamint M. Gusmeroli dottore commercialista,
 - az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítőtje: P. Gentili avvocato dello Stato,
 - az Európai Bizottság képviseletében W. Roels és F. Tomat, meghatalmazotti minőségben,
- a előtanácsnok indítványának a 2019. november 28-ii tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

1 Az elztes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 18., EUMSZ 56. és EUMSZ 63. cikk értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Sociét Générale SA (a továbbiakban: Sociét Générale) és az Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso (adóhatóság – lombardiai tartományi igazgatóság, peres ügyek osztálya, Olaszország; a továbbiakban: adóhatóság) között azon pénzügyi tranzakciók után a Sociét Générale által megfizetett adó visszatérítése iránti kérelem tárgyában folyamatban lév jogvita keretében terjesztették el, amelyeknek származtatott pénzügyi eszközök a tárgya.

Az olasz jog

3 A 2012. december 24-i legge n. 228 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (Legge di stabilità 2013) (az éves, illetve a többéves állami költségvetés elfogadásához szükséges rendelkezésekről szóló 228/2012. sz. törvény [a 2013. évi stabilitási törvény]; a GURI 2012. december 29-i 302. számának rendes melléklete, 212. szám, 1. o.; a továbbiakban: 228/2012. sz. törvény) 1. cikkének 491., 492. és 494. bekezdése a következéppen rendelkezik:

„491. Az Állam területén illetéssel rendelkező társaság által kibocsátott részvény és [...] más, részesedést biztosító pénzügyi eszköz, valamint az ezen eszközöket megtestesítő értékpapír tulajdonjoga átruházását a tranzakció értéke 0,2 százalékának megfelelő mértékű pénzügyi tranzakciós adó terheli, függetlenül a kibocsátó jogalany illetése szerinti államtól. A fent említett adó a kötvények átváltása során létrejövő részvények tulajdonjogának átruházását is terheli. [...] Az adót a tranzakció megkötésének helyétől és a szerződő felek illetése szerinti államtól függetlenül kell megfizetni. [...]

492. A [...] származtatott pénzügyi eszközökkel végzett tranzakciókat, amelyek alapját a 491. bekezdés szerinti egy vagy több pénzügyi eszköz képezi, vagy amelyek értéke elsdleges az ugyanezen bekezdés szerinti egy vagy több pénzügyi eszköztől függ, és az [...] értékpapírokkal végzett műveleteket, amelyek elsdleges a 491. bekezdés szerinti egy vagy több pénzügyi eszköz megszerzését vagy értékesítését teszik lehetővé, vagy amelyek elsdleges az előző bekezdésben megjelölt egy vagy több pénzügyi eszközre hivatkozással meghatározott készpénzelszámolást eredményeznek, beleértve az opciós utalványokat, a fedezett opciós utalványokat és certifikátokat, a megkötésük időpontjában az e törvény mellékletét képező 3. táblázattal összhangban megállapított, rögzített összegű adó az eszköz típusától és a szerződés értékétől függetlenül terheli. Az adót a tranzakció megkötésének helyétől és a szerződő felek illetése szerinti államtól függetlenül kell megfizetni. Amennyiben az első mondatban szereplő tranzakció – elszámolási módszerként – részvény vagy más, részesedést biztosító pénzügyi eszköz átruházását is lehetővé teszi, az ilyen pénzügyi eszköz tulajdonjogának az elszámolás időpontjában történő átruházását az adó a 491. bekezdés szerinti módon és mértékben terheli. [...]

[...]

494. A 491. bekezdés szerinti adót az átvevőnek kell megfizetnie; a 492. bekezdés szerinti adót a tranzakciókban részt vevő felek mindegyike az ott meghatározott mértékben köteles megfizetni. A 491. és 492. bekezdés szerinti adó nem vonatkozik azokra a jogalanyokra, amelyek közvetítőként járnak el ezekben a tranzakciókban. A részvények és pénzügyi eszközök tulajdonjogának a 491. bekezdés szerinti átruházása, valamint a pénzügyi eszközökkel végzett, 492. bekezdés szerinti tranzakciók esetén az adót a lakosság számára [...] befektetési

szolgáltatások és tevékenységek professzionális nyújtására, illetve végzésére engedéllyel rendelkező bankok, vagyonkezelő társaságok és befektetési vállalkozások, valamint az említett tranzakciók teljesítésében közreműködő más jogalanyok, köztük a külföldi illetőségű közvetítők fizetik meg. Amennyiben a tranzakció teljesítésében több, a harmadik mondatban említett jogalany működik közre, az adót annak a jogalanynak kell megfizetnie, amelyet közvetlenül a vevő vagy a végső ügyfél utasít a teljesítésre. Egyéb esetekben az adót az adóalany fizeti meg. A külföldi illetőségű közvetítők és a tranzakcióban közreműködő más jogalanyok adóképviselet nevezhetnek ki [...], amely a külföldi illetőségű jogalannal azonos módon és kötelezettségekkel felel az előző bekezdésekben említett tranzakciókhoz kapcsolódó kötelezettségek teljesítéséért. [...]"

4 A 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 492. bekezdésében említett, annak mellékletében szereplő és a „Táblázat: pénzügyi tranzakciós adó pénzügyi eszközönként (értékek az egyes ügyfelekre vonatkozóan euróban)” címet viselő 3. számú táblázat a következőképpen néz ki:

A szerződés nemzeti értéke

(ezer EUR-ban)

Pénzügyi eszköz

0–2,5

2,5–5

5–10

10–50

50–100

100–500

500–1000

Több mint 1000

(Jövedelmi) határidős ügyletek, certifikátok, fedezett opciós utalványok és hozamhoz, mértékhez vagy részvényindexhez kötött opciós ügyletek

0,01875

0,0375

0,075

0,375

0,75

3,75

7,5

15

(Jöv?beni) határid?s ügyletek, opciós utalványok, certifikátok, fedezett opciós utalványok és részvényopció alapuló ügyletek

0,125

0,25

0,5

2,5

5

25

50

100

Részvénycsere ügyletek (swap) és az azokhoz kapcsolódó hozamok, indexek vagy mértékek

Részvényekhez és azok hozamához, indexéhez vagy mértékéhez kötött határidős ügyletek

Részvényekhez és azok hozamához, indexéhez vagy mértékéhez kötött pénzügyi különbözeti ügyletek

Részvényekhez és azok hozamához, indexéhez vagy mértékéhez kötött készpénzelszámolást eredményező egyéb értékpapír

A fenti ügyletek vagy értékpapírok kombinációi

0,25

0,5

1

5

10

50

100

200

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

5 2014. március 28-án a franciaországi székhelyű Société Générale olasz fióktelepén keresztül a 228/2012. sz. törvény által bevezetett pénzügyi tranzakciós adó címén bevallást nyújtott be az adóhatóságához. A francia anyavállalat által az e törvény 1. cikkének 492. bekezdése szerinti sz  rma  ztatott pénzügyi eszközökkel a 2013.   vi adóév során megvalósított műveletekre vonatkozó e bevallás alapján ezen adó összege 55 207 eurót tett ki.

6 2014. augusztus 1-j  n a Société Générale kérelmet nyújtott be az adóhatóságához az ezen adó címén megfizetett összegek visszatérítése iránt, azzal érvelve, hogy a 228/2012. sz. törvény ellentétes az olasz alkotmánnyal, különösen az annak 3.   s 53. cikkében foglalt formális egyenlőség és fizetési képesség elvével, valamint az olasz jogrendben az ezen alkotmány 10. cikke alapján alkalmazandó nemzetközi szokásjoggal és az uniós joggal, különösen az EUMSZ

18., EUMSZ 56. és EUMSZ 63. cikkel annyiban, amennyiben származtatott értékpapírokra vonatkozó pénzügyi tranzakciós adó megfizetését írja elő abban az esetben, ha az ilyen eszközök alapját egy Olaszországban letelepedett jogalany által kibocsátott értékpapír képezi.

7 Az adóhatóság válaszában hiányában a Société Générale 2015. január 28-án ugyanezen jogalapokra hivatkozva keresetet indított a Commissione tributaria provinciale di Milano (milánói megyei adóügyi bíróság, Olaszország) előtt e hallgatólagos elutasító határozattal szemben. 2016. május 18-ai ítéletével e bíróság elutasította e keresetet, mivel úgy ítélte meg, hogy a 228/2012. sz. törvény nem alkotmányellenes, és nem is ellentétes az uniós joggal. E törvény 1. cikke 492. bekezdésének alkotmányosságát illetően az említett bíróság úgy ítélte meg, hogy tényleges és objektív, gazdasági jellegű kapcsolat áll fenn az e rendelkezéssel bevezetett adóztatandó tényállás, vagyis a fizetési képességet kifejező származtatott pénzügyi eszközre vonatkozó szerződés megkötéséhez vezető kereskedés és az olasz állam között, valamint elválaszthatatlan kapcsolat áll fenn az ilyen eszköz értéke és az annak alapját képező értékpapír értéke között. Egyébiránt kizárólag az alapul szolgáló értékpapírokra vonatkozó ügyletek adóztatása az adó elkerülésére irányuló magatartásokhoz vezethet, és nem sérül a területiség és az adóztatási szuverenitás nemzetközi elve. Ami az említett törvénynek az uniós joggal való esetleges összeegyeztethetlenségét illeti, ugyanezen bíróság úgy ítélte meg, hogy nem ez a helyzet, mivel nem állnak fenn differenciált adóztatási rendszerek az olasz és a más tagállamokban letelepedett adóalanyok között.

8 A Société Générale fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben a kérdést előterjesztő bírósághoz, a Commissione tributaria regionale per la Lombardia-hoz (Lombardia tartomány adóügyi bírósága, Olaszország), amelyben a megfizetett adó visszatérítését ugyanazon érvelés alapján kérte, mint amelyet az elsőfokú bíróság elé terjesztett, másodlagosan pedig azt kérte, hogy az ügyet utalják a Corte costituzionale (alkotmánybíróság, Olaszország) elé, illetve előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé.

9 A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy a 228/2012. sz. törvény I. cikkének 491–500. bekezdésében bevezetett pénzügyi tranzakciós adó célja annak biztosítása, hogy a közkiadásokhoz a saját piacaik keretében hozzájáruljanak azon jogalanyok, amelyek az olasz területhez kapcsolódó pénzügyi eszközökre irányuló műveleteket végeznek.

10 E bíróság e törvény 1. cikkének 491. és 492. bekezdése közötti szimmetriára hivatkozik, amelyek közül az első az Olaszországban letelepedett társaságok által kibocsátott részvényekre és részesedést biztosító pénzügyi eszközökre, valamint az ezen eszközöket megtestesítő értékpapírokra, a második pedig azokra a származtatott pénzügyi eszközökre vonatkozik, amelyeknek az e cikk 491. bekezdésében említett részvény vagy részvények, illetve eszköz vagy eszközök szolgálnak az alapjául, vagy amelyeknek az értéke e részvényekhez vagy eszközökhöz kapcsolódik, mivel e két bekezdés előírja, hogy az említett adót – jóllehet különböző számítási módszerek szerint – az ügylet megkötésének helyétől és a szerződő felek illetékségének államától függetlenül kell megfizetni.

11 A kérdést előterjesztő bíróság arra is rámutat, hogy minden olyan pénzügyi szereplőnek, amely ilyen származtatott pénzügyi eszközökre irányuló ügyleteket végez, előnye származik az annak alapját képező értékpapír értékéből, amely értékpapírnak a fennállása az olasz jogrend fennállásától függ, amelynek keretében ezen értékpapír kibocsátását szabályozták. Következésképpen az olasz jogalkotó megalapozottan véli úgy, hogy ezen eszközök és e tagállam jogrendje között elválaszthatatlan gazdasági kapcsolat áll fenn. E bíróság hozzáteszi, hogy nem ért egyet a Société Générale azon álláspontjával, amely szerint nincs területi kapcsolat a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 492. bekezdésében előírt adó és az említett jogrend között.

12 A kérdést előterjesztő bíróságban azonban felmerül a kérdés, hogy a 228/2012. sz. törvény

megfelel-e az uniós jog elveinek annyiban, amennyiben adót vet ki, valamint adminisztratív és nyilatkozattételi kötelezettségeket ró a külföldi illetőség jogalanyok között a szintén külföldi illetőség jogalanyok közvetítésével végzett, azon származtatott pénzügyi eszközökre vonatkozó műveletekre, amelyeknek az alapját képez értékpapírokat belföldi illetőség társaság bocsátotta ki, mivel az alapul szolgáló ezen értékpapírokkal kapcsolatos műveletek hasonló adó alá tartoznak.

13 A kérdést előterjeszt bíróság különösen arra keresi a választ, hogy a 228/2012 törvény 1. cikkének 491. és 492. bekezdésében előírt adó nem alkalmas-e arra – amint azt a Société Générale állítja –, hogy a belföldi és a külföldi illetőség adóalanyok között hátrányos megkülönböztetést teremtsen, valamint hogy korlátozza a szolgáltatásnyújtás szabadságát és a tőke szabad mozgását.

14 E körülmények között a Commissione tributaria regionale per la Lombardia (Lombardia tartomány adóügyi bírósága) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Ellentétes-e az EUMSZ 18. cikkel, EUMSZ 56. cikkel és EUMSZ 63. cikkel az a nemzeti szabályozás, amely a pénzügyi szereplők és a közvetítői illetősége szerinti államtól függetlenül írja elő a tranzakció feleit terhelő pénzügyi tranzakciós adó alkalmazását, amely a műveletek értékének sávjai szerint növekvő és a kereskedéssel érintett eszköz típusától, továbbá a szerződés értékétől függően eltérő fix összegnek felel meg, és amelyet arra figyelemmel kell megfizetni, hogy az adóköteles műveletek tárgyát az adót előíró államban illetőséggel rendelkező társaság által kibocsátott értékpapíron alapuló származtatott eszközzel való kereskedés képezi?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

15 Kérdésével a kérdést előterjeszt bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy az EUMSZ 18., EUMSZ 56. és EUMSZ 63. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely alapján adót vetnek ki, valamint adminisztratív és nyilatkozattételi kötelezettséget rónak a származtatott pénzügyi eszközökre vonatkozó pénzügyi tranzakciók tekintetében a műveletben részt vevő felekre, függetlenül az ügylet megkötésének helyétől vagy e felek és az ezen ügylet végrehajtásában közreműködő esetleges közvetítői illetősége szerinti államtól, amennyiben az ezen eszközök alapját képez értékpapírt az e tagállamban letelepedett társaság bocsátja ki.

16 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 18. cikk csak az uniós jog által szabályozott azon esetekben alkalmazható önállóan, amelyekre nézve a Szerződés nem tartalmaz hátrányos megkülönböztetést tiltó különös szabályt. Márpedig a Szerződés ilyen különös szabályt ír elő többek között az EUMSZ 56. cikkben a szolgáltatásnyújtás szabadsága területén (lásd ebben az értelemben: 2014. június 19-i Strojírny Prostějov és ACO Industries Tábor ítélet, C-53/13 és C-80/13, EU:C:2014:2011, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), és az EUMSZ 63. cikk a tőke szabad mozgása területén (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 6-i Patrício Teixeira végzés, C-184/18, nem tették közzé, EU:C:2018:694, 15. és 16. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

17 E pontosítást követően mindenekelőtt az alapeljárás körülményeire alkalmazandó szabadságot illetően a kérdést előterjeszt bíróság a szolgáltatásnyújtás szabadságára és a tőke szabad mozgására hivatkozik.

18 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az olyan tagállami szabályozás, mint a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 492. bekezdése, amely alapján megadóztatják a származékos pénzügyi eszközökre vonatkozó műveleteket, a tőke szabad mozgásának hatálya alá tartozik, mivel a tőkemozgást megvalósító pénzügyi tranzakciókat adóztatják meg. Márpedig az ilyen szabályozás

a szolgáltatásnyújtás szabadságát is érintheti, mivel hatással lehet az említett tagállamban letelepedett társaságok által kibocsátott és más tagállamban kínált értékpapírokkal kapcsolatos pénzügyi szolgáltatásokra.

19 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint, amennyiben valamely nemzeti intézkedés mind a szolgáltatásnyújtás szabadságához, mind pedig a t?ke szabad mozgásához kapcsolódik, a Bíróság a szóban forgó rendelkezést f?szabály szerint e két alapvet? szabadság egyikére tekintettel vizsgálja meg, ha kiderül, hogy az alapügyben szerepl? körülmények között ahhoz képest a másik szabadság teljesen másodlagos, és az adott rendelkezés ahhoz kapcsolódhat (lásd ebben az értelemben: 2006. október 3?i Fidium Finanz ítélet, C?452/04, EU:C:2006:631, 34. pont; 2016. május 26?i NN (L) International ítélet, C?48/15, EU:C:2016:356, 39. pont; 2017. június 8?i Van der Weegen és társai ítélet, C?580/15, EU:C:2017:429, 25. pont).

20 Az alapügy körülményei között úgy t?nik, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadsága másodlagos a t?ke szabad mozgásához képest. A szóban forgó, pénzügyi tranzakciókra vonatkozó adó jogszabályi feltételei ugyanis attól függetlenül alkalmazandók, hogy az ilyen ügylet magában foglal?e szolgáltatásnyújtást, vagy sem. Ezenkívül a kérdést el?terjeszt? bíróság arra keresi a választ, hogy melyek azok az esetleges korlátozó hatások, amelyek magából az ilyen adó bevezetéséb?l eredhetnek, anélkül hogy pontosítaná az adó azon részletszabályait, amelyek kifejezetten az ilyen szolgáltatásokat érinthetik. Végül az el?zetes döntéshozatal iránti kérelemben szerepl? információk szerint a Société Générale az említett adót az alapügyben szóban forgó m?veletekben részt vev? pénzügyi szerepl?ként megfizette, anélkül hogy e m?veletekre és a közrem?ködésére vonatkozóan további információkat szolgáltatott volna. E kérelem különösen nem jelöli meg, hogy az említett m?veleteket milyen címen és milyen célból hajtották végre.

21 Ebb?l következik, hogy az el?terjesztett kérdést a t?ke szabad mozgására tekintettel kell megvizsgálni.

22 Ezt követ?en a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdésében tiltott, t?kemozgást korlátozó intézkedések azon intézkedéseket foglalják magukban, amelyek alkalmasak arra, hogy eltántorítsák a külföldi illet?ség?eket attól, hogy valamely tagállamban beruházásokat hajtsanak végre, illetve az említett tagállam illet?ségével rendelke?ket attól, hogy más tagállamokban hajtsanak végre beruházásokat (2011. február 10?i Haribo Lakritzen Hans Riegel és Österreichische Salinen ítélet, C?436/08 és C?437/08, EU:C:2011:61, 50. pont; 2018. január 18?i Jahin ítélet, C?45/17, EU:C:2018:18, 25. pont).

23 E tekintetben a tagállamok azon joga, amelyet az EUMSZ 65. cikk (1) bekezdésének a) pontjára alapítanak, hogy alkalmazzák adójoguk azon vonatkozó rendelkezéseit, amelyek a lakóhely vagy a t?kebefektetés helye alapján az adózók között különbséget tesznek, eltérést jelent a t?ke szabad mozgásának alapelvét?l. Ezen eltérést magát korlátozza az EUMSZ 65. cikk (3) bekezdése, amely szerint az e cikk (1) bekezdésében említett nemzeti rendelkezések „nem szolgálhatnak az [EUMSZ] 63. cikkben meghatározott szabad t?kemozgásra és fizetési m?veletekre vonatkozó önkényes megkülönböztetés vagy rejtett korlátozás eszközéül” (lásd ebben az értelemben: 2018. november 22?i Sofina és társai ítélet, C?575/17, EU:C:2018:943, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

24 A Bíróság továbbá kimondta, hogy az EUMSZ 65. cikk (1) bekezdésének a) pontja által engedélyezett eltér? bánásmódot ily módon meg kell különböztetni az EUMSZ 65. cikk (3) bekezdésében tiltott hátrányos megkülönböztetést?l. Márpedig ahhoz, hogy a nemzeti adójogi szabályozást összeegyeztethet?nek lehessen tekintetni a Szerz?désnek a t?ke szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseivel, az szükséges, hogy az általa el?írt eltér? bánásmód objektíve össze nem hasonlítható helyzetekre vonatkozzon, vagy közérdeken alapuló nyomós indok alapján igazolható legyen (2018. november 22?i Sofina és társai ítélet, C?575/17,

EU:C:2018:943, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

25 Ezenkívül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint hátrányos megkülönböztetés származhat ugyanazon szabálynak eltérő helyzetekre való alkalmazásából is (2007. december 6-ai *Columbus Container Services* ítélet, C-298/05, EU:C:2007:754, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Végül emlékeztetni kell arra, hogy a hátrányos megkülönböztetés fennállásának megállapítása érdekében a határon átnyúló helyzetek belső helyzetekkel való összehasonlíthatóságának a vizsgálata során figyelembe kell venni a kérdéses nemzeti rendelkezések célját (2019. február 26-ai X [harmadik országokban letelepedett közvetítő vállalkozások] ítélet, C-135/17, EU:C:2019:136, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 A jelen ügyben a *Société Générale* azt állítja, hogy a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 492. bekezdésében előírt adó hátrányos megkülönböztetést vezet be a belföldi és a külföldi illetőségűek között, valamint korlátozza a tőke szabad mozgását.

28 E társaság azzal érvel, hogy e rendelkezés azonos módon kezeli ezen adó belföldi és külföldi illetőségű adóalanyainak helyzetét, amelyek ugyanakkor eltérőek, és ez utóbbiak esetében kevésbé kedvezővé teszi az azon származtatott pénzügyi eszközökbe való befektetést, amelyeknek az alapját egy Olaszországban letelepedett társaság által kibocsátott értékpapír képezi, azon származtatott pénzügyi eszközökbe való befektetéshez képest, amelyeknek az alapját egy másik államtól származó értékpapír képezi. Ez e származtatott pénzügyi eszközök piacra jutásának akadályozását eredményezi, annál is inkább, mivel az említett adó végrehajtása olyan adminisztratív és nyilatkozattételi kötelezettségekkel jár, amelyek kiegészítik a pénzügyi szereplők és az esetleges közvetítő illetékessége szerinti államban előírt kötelezettségeket.

29 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben szereplő információkból kitűnik, hogy a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 492. bekezdésében előírt adó az olasz állammal kapcsolatban álló származtatott pénzügyi eszközökkel kapcsolatos pénzügyi tranzakciókra vonatkozik. Ezt az adót az ügylet megkötésének helyétől vagy az ezen ügyletben részt vevő felek vagy esetleges közvetítő illetékességének helye szerinti államtól függetlenül kell megfizetni, így a belföldi és a külföldi illetőségű jogalanyok azonos adózási szabályozás alá tartoznak.

30 Ez az adó különösen ugyanúgy alkalmazandó a belföldi és a külföldi illetőségű pénzügyi szolgáltatókra, valamint az adózás helye szerinti államban vagy a más államban kötött ügyletekre. Az említett adó ugyanis nem az ügyletek megkötésének helye, illetve a felek vagy az esetleges közvetítő illetékességének helye szerinti állam szerint, hanem ezen ügyletek összege és a szóban forgó eszköz típusa szerint változik. Úgy tűnik tehát, hogy a nemzeti keretek között létrejövő ügyleteket adójogi szempontból ugyanúgy kezelik, mint a határokon átnyúló hasonló ügyleteket, és nem állapítható meg a belföldi és a külföldi illetőségű jogalanyok helyzete közötti eltérő bánásmód fennállása.

31 A helyzetek összehasonlíthatóságát illetően a kérdést elterjesztő bíróság rámutat arra, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás célja az érintett pénzügyi eszközökkel kapcsolatos pénzügyi tranzakciókat végző jogalanyok közkiadásokhoz való hozzájárulásának a biztosítása. Márpedig e célra tekintettel a Société Générale állításával ellentétben összehasonlítható helyzetben vannak az említett nemzeti szabályozás alapján megadóztatott, azon belföldi és külföldi illetőségű jogalanyok, amelyek olyan származtatott pénzügyi esz  zk  re vonatkozó ügyletekben vesznek részét, amelyek alapját Olaszországban kibocsátott értékpapírok képezik.

32 Ezzel szemben, amint arra a főtanácsnok az indítványának 52. pontjában rámutatott, az említett célra tekintettel azok a származtatott pénzügyi esz  zk  k, amelyeknek az alapját képező értékpapírokat az olasz jog szabályozza, és amelyek ezen adó hatálya alá tartoznak, nem hasonlíthatók azokhoz a származtatott pénzügyi esz  zk  kh  z, amelyeknek az alapját képező értékpapírokat nem e jog szabályozza, és amelyekre az említett adó nem alkalmazandó.

33 A fentiekből következik, hogy a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 492. bekezdésében előírt adó nem tartalmaz az EUMSZ 65. cikk (3) bekezdése által tiltott hátrányos megkülönböztetést.

34 Amennyiben a Société Générale azzal érvel, hogy azon származtatott pénzügyi esz  zk  k, amelyeknek az alapját képező értékpapírokat az olasz jog szabályozza, és azon származtatott pénzügyi esz  zk  k, amelyeknek az alapját képező értékpapírokat nem e jog szabályozza, között az olasz szabályozás által alkalmazott eltérő b  n  sm  db  l az következik, hogy az az el  bbiekbe történő befektetést kevésbé kedvezővé teszi, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság már több alkalommal kimondta, hogy egyrészét az uniós harmonizáció hiányában a tagállamok adóztatási joghatóságának párhuzamos gyakorlásából származó esetleges hátrányok, amennyiben az ilyen gyakorlat nem tartalmaz hátrányos megkülönböztetést, nem képeznek az alapszabads  gokat érintő korlátozást, m  sr  sz  t a tagállamok nem kötelesek saját ad  rendszer  ket a többi tagállam különböző ad  rendszereihez igazítani (2016. május 26  i NN (L) International   t  let, C  48/15, EU:C:2016:356, 47. pont, valamint az ott hivatkozott   t  lkezel  si gyakorlat).

35 Különösen, a szabad mozgás nem értelmezhető akképpen, hogy a tagállam köteles az adójogi szabályait valamely másik tagállam szabályai függvényében meghatározni az olyan adóztatás minden helyzetben történő biztosítása végett, amely a nemzeti adójogi szabályozásokból származó valamennyi különbséget megs  nteti, mivel az adóalanynak a valamely másik tagállamban való beruházásokkal kapcsolatos döntései – az eset  i függően – lehetnek kedvezőbbek vagy kedvezőtlenebbek a számára (2020. január 30  i K  ln  Aktienfonds Deka   t  let, C  156/17, EU:C:2020:51, 72. pont).

36 E körülmények között, amint arra az olasz k  rm  ny és a Bizottság az írásbeli észrevételeiben hivatkozik, a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 492. bekezdésében előírt adó nem tekinthető a tőke szabad mozgása korlátozásának.

37 Ami az ezen adó megfizetéséhez kapcsolódó nyilatkozattételi és adminisztratív kötelezettségek fennállását illeti, meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatal   r  nti kérelemben a kérdést elterjesztő bíróság nem fejtette ki ezt a szempontot, és különösen nem magy  r  zta el, hogy milyen kötelezettségekről van szó, és nem is utalt az e t  r  leten alkalmazandó rendelkezésükre. Mindenesetre, amint arra a főtanácsnok az indítványának 53. pontjában rámutatott, e kérelemben semmi nem utal arra, hogy a külföldi illetőségű személyeket a belf  ldiekhez képest eltérő kötelezettségek terhelnék, sem pedig arra, hogy e kötelezettségek meghaladnák a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 492. bekezdésében előírt adó besz  d  s  hez szükséges mértéket.

38 Ez utóbbi esetet illetően a Bíróság ugyanis kimondta, hogy az adóbeszedés hatékonysága biztosításának a szükségessége olyan jogszerű cél, amely igazolhatja az alapvető szabadságok korlátozását. Így a tagállam jogosult olyan intézkedéseket alkalmazni, amelyek lehetővé teszik a fizetendő adó összegének egyértelmű és pontos ellenőrzését, azzal a feltétellel azonban, hogy ezek az intézkedések alkalmasak a kitűzött cél megvalósításának biztosítására, és nem haladják meg az annak eléréséhez szükséges mértéket (lásd ebben az értelemben: 1997. május 15-ii Futura Participations és Singer ítélet, C-250/95, EU:C:1997:239, 31. pont; 2018. november 22-ii Sofina és társai ítélet, C-575/17, EU:C:2018:943, 67. pont). A kérdést előterjesztő bíróság feladata az e tekintetben szükséges vizsgálatok elvégzése.

39 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 63. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely alapján adót vetnek ki a származtatott pénzügyi eszközökre vonatkozó pénzügyi tranzakciók tekintetében a műveletben részt vevő felekre, függetlenül az ügylet megkötésének helyétől vagy e felek és az ezen ügylet végrehajtásában közreműködő esetleges közvetítői illetősége szerinti államtól, amennyiben az ezen eszközök alapját képező értékpapírt az e tagállamban letelepedett társaság bocsátja ki. A külföldi illetőségű jogalanyokat terhelő, ezen adóhoz kapcsolódó adminisztratív és nyilatkozattételi kötelezettségek azonban nem haladhatják meg az említett adó beszedéséhez szükséges mértéket.

A költségekről

40 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 63. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely alapján adót vetnek ki a származtatott pénzügyi eszközökre vonatkozó pénzügyi tranzakciók tekintetében a műveletben részt vevő felekre, függetlenül az ügylet megkötésének helyétől vagy e felek és az ezen ügylet végrehajtásában közreműködő esetleges közvetítői illetősége szerinti államtól, amennyiben az ezen eszközök alapját képező értékpapírt az e tagállamban letelepedett társaság bocsátja ki. A külföldi illetőségű jogalanyokat terhelő, ezen adóhoz kapcsolódó adminisztratív és nyilatkozattételi kötelezettségek azonban nem haladhatják meg az említett adó beszedéséhez szükséges mértéket.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: olasz.